

lille Nydelse. Naar Kagen er spist, trøster man sig med Krummerne. — Men smag nu paa Vinen!“

Han drak selv langsomt Halvdelen af sit Glas, mens Povl Gaardbo ligegyldig skyllede nogle Slurke i sig.

„Hvad synes De om den?“

„Jo, Smagen er god.“

„Nu skal De høre Vinens Historie. De kender sikkert af Navn den gamle Universitetsby Freiburg am Breisgau. Den ligger i Baden, ved Foden af Schwarzwald, og er efter min Mening en af de smukkeste Byer Nord for Alperne. I dens Omegn vokser Sydtysklands bedste Drue. Jeg laa der ved Universitetet i mine Kandidatdage og studerede Nationaløkonomi. Det var en ganske lystig Tid. Jeg fik et Par gode Venner mellem Studiefællerne, og en Dag paa en Udflugt i Bjergene købte vi i Forening Aarets Høst paa en Vinmark. Det blev morsomt nok en ganske profitabel Forretning, og denne Flaske er altsaa af min egen Avl!“

Han løftede sit Glas op mod Lyset. Skæret fra Aftenrøden udenfor brød sig i dets bugede Sider og farvede den gyldne Vin, saa Pokalen syntes fyldt med Blod som den hellige Gral.

„Længes De ikke efter at komme ud og rejse igen?“ spurgte Povl Gaardbo.

„Nej, hvorfor dog det? Kan jeg have det bedre, end jeg har det her? Hvad skal man i det hele taget rejse for? Enten føler man sig tilfreds, hvor man er, eller ingen Steder i hele Verden. Siden jeg selv er kommen hjem, finder jeg det saa latterligt at styrte Jorden rundt efter